

ΕΞΗ ΠΡΩΤΕΣ

Κριτικό Σημείωμα του κ. Β. ΣΑΜΠΑ

Οι θεατρόφιλοι — όσοι μπορούν να είνε και ούσιαστικά τέτοιοι, φυσικά—επανηγύριζαν αυτές τις μέρες. Ἐξη «πρώτες» μέσα σέ λίγες μέρες δέν είνε πράγμα συνηθισμένο και για τόν τόπο ακόμη τῆς προχειρολογίας και τῆς εὐκολῆς δουλειᾶς, ὅπως είνε ὁ δικός μας—και τί ποικιλία! ὅλα αχθόν τὰ εἶδη τοῦ θεατρικοῦ λόγου... εἶχαν τόν λόγο στίς «ἀθηναϊκές σκηνές και μέ πολλή πειστικότητα μάλιστα, ἄν κρίνη κανείς τίς εἰσπράξεις τῶν περισσοτέρων θεάτρων πού ανέβασαν νέα ἔργα. Δυστυχῶς ὁ χῶρος δέν μοῦ ἐπιτρέπει νά ἀσχοληθῶ μέ τό καθένα ἀπό αὐτά τὰ ἔξη ἔργα. Θά περιορισθῶ σήμερα σέ τρία ἀπό τὰ σπουδαιότερα ἀπό ἀπόψεως ἀπηχίσεως.

* * *

Ὁ κ. Ψαθάς είνε ἀναμφισβήτητο σατυρικό ταλέντο και ὁ κ. Ἀργυρόπουλος ἀναμφισβητήτως ἐπίσης ὑποκριτική ἰδιοφυΐα. Ὅταν και οἱ δύο διαθέτουν ἴση ποιότητα κεφιοῦ, ὁ πρῶτος δταν γράφει και ὁ δεύτερος δταν παίζει, τό θέαμα δέν μπορεί παρά νά είνε καλό—ἴσως και κάτι περισσότερο. Τὰ «Σκίτσα τῆς ἐποχῆς» είνε γραμμένα μέ πολὺ κέφι και ἀνεβάσθησαν μέ μεγάλη φροντίδα, μέ τήν συνειθισμένη καλλιτέρα εὐσυνειδησία τοῦ κ. Ἀργυροπούλου. Τὰ τρία ἀπ' αὐτά είνε ἤδη γνωστά στό ἀθηναϊκό κοινὸ ἀπό ἄλλες παραστάσεις, ἀλλά και αὐτά μέ εὐχαρίστηση τὰ ξαναδλέπει κανείς.

Τό μόνο πού θά μπορούσε νά τοῦς καταλογίσῃ κανείς ὡς μειονέκτημα είνε μιὰ κάποτε βιασύνη πού χαρακτηρίζει μερικά, ἀπό τήν «κεκτημένη» κι' αὐτό, ἐπαγγελματική ταχύτητα μέ τήν ὁποία είνε ὑποχρεωμένος νά ζῆ ὁ δημοσιογράφος Ψαθάς. «Οἱ τρελλοὶ» του ὅμως είνε ἀληθινὸ σατυρικό διαμαντάκι.

* * *

Μέ τό ἀνέβασμα τῆς «Βουκοπούλας» ἀπό τόν θίασον τοῦ «Πανθέου» και τῆς «Τύχης τῆς Μαρούλας» ἀπό τόν θίασο «Μουσικῆς Κωμωδίας» ἔγινε αυτές τις μέρες τό καλλίτερο μνημόσυνο στόν πατέρα τοῦ δραματικοῦ εἰδυλλίου Δ. Κόρομηλα. Ἦθοποιοὶ πρώτης γραμμῆς, στελέχη ἄλλοτε πολύτιμα τῆς Ἐθνικῆς μας Σκηνῆς, ζωντάνεψαν χάρις και σέ μιὰ εὐσυνειδητῆ διδασκαλία ἄλλου διαλεχτοῦ στελέχους τοῦ Ἐθνικοῦ, τό ἀθάνατο εἰδυλλιο σκορπίζοντας λίγη μυρωδιά ἀπό θυμᾶρι και φέρνοντας ἕναν μακρινὸ ἀντίλαλο ἀπ' τὴ φλογέρα τοῦ θεοῦ Πάνα μέσα στή κατάκλειστη σήμερα και σκοτεινὴ σάν τις αἴθουσες τῶν θεάτρων μας, ψυχὴ μας. Μόνο πού μαζὺ μέ τό θυμᾶρι μᾶς ἐρχόνταν ἀπό τὴ σκηνὴ και πολλὴ μυρωδιά καινούργιάδας ἀπ' τις λαμπρές και ἀσταλάκωτες βουκολικές στολές τῶν ἡρώων και ἡρωίδων. Τό στοιχεῖο αὐτό μπορεί νά ἐνίσχυε τό ρωμαντισμὸ πού κυριαρχεῖ πέρα για πέρα στό ἔργο, δέν εἶδινα ὅμως και τὴν λίγη πραγματικότητα πού ζητᾶ

ἀπὸ τὸ θέατρο ὁ σημερινὸς προσ-
γειωμένος θεατῆς. Π.χ. θὰ θέλαμε
τοὺς τσελιγκάδες πιὸ πειστικούς,
λιγάκι πιὸ λερούς καὶ τσαλακω-
μένους στὴν ἀρχή. Θὰ μπορούσαν
νὰ φανοῦν πιὸ καινούργιοι πιὸ ἀ-
φογοὶ ἀργότερα, στὸ γάμο. Τὸ ἴ-
διο τάχα νὰ ποῦν καὶ γιὰ τὰ ὡ-
ραιότατα κατὰ τὰ ἄλλα σκηνικὰ
τοῦ κ. Μ. Ἀγγελοπούλου. Κάποια
«παληωσύνη» καὶ στὰ χρώματά
τους θὰ βοηθοῦσε πολὺ στὴν δη-
μιουργία μιᾶς ρεαλιστικώτερης
ἀτμοσφαιράς. Ἀλλὰ θὰ πῆτε, τὸ
θέατρο εἶναι πάντα θέατρο. Ἀπὸ
ἀπόψεως ἠθοποιίας δὲν μπορεί
ποτέ νὰ πῆ κανεὶς οὔτε γιὰ μιὰ
Μανωλίδου—ἀφθαστη σὲ χάρι «ἐν-
ζενὸ»—ὅτι ἔπαιξε ἄσχημά, οὔτε
γιὰ ἕναν Παπᾶ ὅτι δὲν ὑπῆρξε ἕ-
νας πραγματικὰ λεθέντης (ἔστω
καὶ τοῦ σαλονιοῦ, ὅπως τὸν θέ-
λησε ἕνας συνάδελφος) οὔτε γιὰ
ἕναν Δένδραμῆ ὅτι δὲν ἀπέδωκε
μέψυχικότητα καὶ ζωντάνια τὸ
ρόλο του. Δὲν θὰ μπορούσα νὰ πῶ
ὅμως τὸ ἴδιον καὶ γιὰ τὸν μεγάλο
μας Βεάκη. Ὅχι ὅτι δὲν ἔπαιξε
περίφημα. Ὅτι παίξῃ ὁ Βεάκης
εἶναι σχεδὸν τὸ τέλειο. Ἀλλὰ ρό-
λοι σὰν τοὺς Πανχιωτάκηδες καὶ
τοὺς Κώσταδες εἶναι πολὺ μικροὶ
γιὰ τὸ ἀνάστημά του· τοῦ πάνε
τόσο ὅσο τὸ σακκάκι ἐνὸς νάνου
σ' ἕνα γίγαντα.

Γιὰ τὴν «Τύχη τῆς Μαρούλας»
θὰ εἶχα νὰ πῶ πῶς ἀπεδόθη καὶ
αὐτὴ μὲ πολλὴ εὐσυνειδησία καὶ
φροντίδα ἀπὸ τὸ συγκρότημα τῆς
Μουσικῆς Κωμωδίας. Καὶ οἱ θυὸ
θίασοι εἶναι ἄξιοι τῶν συγχαρη-
τηρίων μας—τῆς εὐγνωμοσύνης
μας θὰ λέγαμε, γιὰ τὴν λίγη ὀρο-
σία ποὺ μᾶς ἔφεραν ἀπὸ τὰ ὀμορ-
φα περασμένα.

ΒΑΣΟΣ ΣΑΜΠΑΣ